

باهم نوشتن

ترجمه ی: هادی عظیمی

اشاره

این مقاله حاصل نظرات شخصی جمعی از نویسندگان کتاب‌های درسی آموزش زبان انگلیسی است که در آکسفورد انگلستان گرد هم آمدند. پاسخ آن‌ها به پرسش‌نامه، و مکاتبه با آن‌ها، مبنای اصلی این مقاله را تشکیل می‌دهد. از این روش می‌توان در بیشتر درس‌های دیگر هم استفاده کرد.

یکی از قوانین اصلی نگارش گروهی، ایجاد ارتباط بین نویسندگان است. این کار باعث می‌شود، علاوه بر شناخت شیوه‌های متفاوت اعضای گروه، هر یک از اعضا با پیش‌زمینه‌ی فکری دیگری آشنا شود. اعضای این گروه‌ها نقاط مشترک بسیاری دارند که باعث می‌شود، شروع کار در هر دو زمینه‌ی شناختی و پیش‌زمینه‌ای به خوبی انجام پذیرد.

یکی از اعضای گروه نویسندگان می‌گوید: «باهم نوشتن یعنی همین که با هم پشت یک میز بنشینیم. گاهی تمام عصر را دور هم می‌نشینیم و بدون هیچ‌گونه تعارف و مزاح، فقط به کار مشغول می‌شویم. هر لحظه که ایده‌ای به ذهنتان خطور کند، می‌توانید آن را تدوین کنید، اما روند حقیقی نگارش در جمع اتفاق می‌افتد.

هر کدام از ما طرح اولیه‌ی یک درس را (در اتاق‌های مجزا) آماده می‌کنیم و اگر مشکل خاصی وجود داشته باشد، با همدیگر مشورت می‌کنیم. سپس با هم می‌نشینیم و طرح اولیه‌ی یکدیگر را می‌خوانیم و انتقاد می‌کنیم. گاهی یک تغییر کوچک کافی است و گاه به تغییرات اساسی نیاز است. در این زمینه سلیقه‌ی شخصی مطرح نیست.»

یکی دیگر از این نویسندگان می‌گوید: «معمولاً طرح ثابتی وجود ندارد. نگارش به صورت انفرادی است و تنها طرح کلی باید مورد موافقت قرار گیرد. البته اعضا باید اعتماد به نفس داشته باشند و از غرور هم دوری کنند. در این صورت می‌توان به طور مثبت به انتقادات نگاه کرد. هنگام نهای‌ی کردن هر نوشته، یک نفر مسئولیت بیشتری برعهده خواهد داشت.

البته مشکلاتی نیز وجود دارد. ناهماهنگی بین اعضا، تفاوت سلیقه‌ها، سبک‌های متفاوت

۱۶/۱۷ ۹۱۹۶

پاییز و زمستان ۱۳۸۵

۶۸

نگارش شخصی، زمان زیاد برای تصمیم‌گیری و غیره. اما به‌طور کلی، مزیت‌ها بر معایب برتری دارند: تنوع عقاید و ایده‌ها، وسعت اطلاعات و منابع، و اطمینان از این‌که اگر تصمیمی گرفته شد، حتماً به نتایج ارزشمندی خواهد رسید.»
برای با هم نوشتن دو روش کلی وجود دارد.

روش اول:

■ در کارگاه اولیه، اعضا در مورد موضوعات، کاربردها، مهارت‌ها، دستور، واژگان و طرح کلی هر درس به اتفاق نظر می‌رسند. سپس درس‌ها به‌طور مشخص به اعضا واگذار می‌شوند.
■ نویسندگان به محل‌های خود باز می‌گردند و کار نگارش را آغاز می‌کنند. در پایان نگارش، درس‌ها برای عضو هماهنگ‌کننده فرستاده می‌شوند تا آن‌ها را بررسی کند. بعد هم به مشاوران سپرده می‌شوند تا پیشنهادات آن‌ها نیز در نظر گرفته شوند.
■ پس از سه ماه، اعضای گروه همراه با عضو هماهنگ‌کننده و مشاوران، دوباره گرد هم می‌آیند تا توافقات کلی در مورد هر درس حاصل شود.

روش دوم:

■ پس از آن‌که اعضا در مورد مهارت‌ها، کاربردها، موضوعات، واژگان و طرح کلی درس‌ها به توافق رسیدند، کار هم‌زمان روی طرح کلی چند درس آغاز می‌شود که شامل نگارش ساختار اصلی، مجموعه‌ای از ایده‌ها، و پیشنهاداتی برای متن (و نه جزئیات) است. سپس هر عضو، درسی را انتخاب می‌کند و آن را می‌نویسد و برای شنیدن نظرات، به دیگران وامی‌گذارد. در ادامه، در صورت لزوم آن را دوباره می‌نویسد.
■ کتاب به دو نیمه‌ی اول و دوم تقسیم می‌شود و جلسات بزرگ‌تر به منظور بحث درباره‌ی طرح درس، موضوعات، سرفصل‌ها و متن برگزار می‌گردد و بعد کار بازنویسی طرح‌های اولیه آغاز می‌شود. در این مرحله نیز حاصل کار هر نویسنده، توسط نویسندگان دیگر مورد بررسی و نقد قرار می‌گیرد.
■ یک نفر مسئول نگارش طرح نهایی می‌شود و شخص دیگری مسئولیت نوشتن تمرین‌ها، نگارش زبانی منابع، و دیگر عناصر جزئی را برعهده می‌گیرد.
به یاد داشته باشیم:

نوشتن لذت‌بخش است، چون کاری خلاقانه است. اما می‌تواند مایوس‌کننده نیز باشد، چون گاه نمی‌توان چیزی نوشت. و نوشتن نشاط‌آور است، وقتی همراه با جوشش باشد؛ آن‌گاه که انگشتانتان نمی‌توانند به سرعت افکارتان حرکت کنند!

نوشتن
لذت‌بخش است
چون
کاری خلاقانه است
اما می‌تواند
مایوس‌کننده نیز باشد